Temps Ordinari - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 15/01/2012 - 09:00

1 Sa 3,3b-10.19
1 Co 6,13c-15a.17-20
Jn 1,35-42

La crida de JesúsL'Evangeli d'avui és com el relat d'un enamorament que mai s'oblida, encara que passin els anys. Seguim l'escena dels dos deixebles de Joan Baptista i veurem com hi juguen la raó i el cor. Andreu i Joan vivien amb la gran inquietud de saber quan vindria i qui seria el Messies tan esperat. Joan Baptista, que l'havia batejat feia poc, els dona una pista: *"Mireu l'anyell de Déu".* Primer de tot, doncs, mirar, fixar-s'hi, ulls oberts. Després, es creuen les mirades: *"Ell es girà"* i tot seguit pregunta: *"¿Què voleu?".* Segueix el diàleg: *"Rabí (mestre), on us allotgeu?".* Ara ve la invitació: *"Veniu i ho veureu!* Raó i cor varen coincidir i *"es quedaren amb ell aquell dia"* No sabem si ja al ras, com més tard els diria Jesús que les guineus tenen un cau, però el Fill de l'Home no té ni una pedra on reclinar el cap.*"Eren vora les quatre de la tarda".* L'hora i el dia varen quedar gravats per sempre en el seu cor. Es van deixar seduir, com Jeremies, per l'Amor.**La crida de la fe**Creure és com enamorar-se, podríem dir. Com li va passar al noiet Samuel, quan dormia al Santuari del Senyor. Escolta una veu i tot seguit es desperta per dir a Elí: *"Aquí em teniu".* Ni el gran sacerdot ho entén, però li recomana que no deixi d'estar disposat a seguir la crida. I així ho fa: *"Parleu, que el vostre servent us escolta".* I així va esdevenir un gran profeta.Així hauria de ser sempre la crida de la fe: un escoltar la veu interior i un obrir-se a la confiança. La fe que més admiro és l'esperança, deia Péguy. La confiança total al Déu d'Amor que ens ha cridat, cadascú pel seu nom, a fiar-se sempre d'Ell. Ho fem? O bé ens perdem en preceptes, obligacions, dubtes i d'altres coses sense gaire importància? Segur que, en la nostra història personal de fe, hem fet la mateixa experiència gràcies als pares, als amics, a l'escola: mirada a Jesús, pregunta de Jesús, resposta nostra i l'hem seguit... i hem anat a comunicar tot seguit la nostra experiència als altres.**La Unitat dels cridats a la fe**Comencem el dimecres vinent la Setmana per la Unitat dels cristians, de tots els cristians i cristianes que, al llarg dels segles, ens hem enamorat de Jesús. ¿Per què ens hem separat? ¿Quines són les coses que ens han dividit?Al segle XI, orient (Focio i Celulario) es separad'occident: catòlics i ortodoxes. Al segle XVI, protestants (Martí Luter) i calvinistes (Calví) es separen novament dels catòlics romans. Després, els anglicans (Enric VIII). ¿Què ens passa? ¿Ésque hi ha més d'un Crist, es preguntava ja sant Pau?Ens ha de tornar a unir Jesús: un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare. Però no ho hem d'entendre com una globalització que esborra les diversitats, sinó que enriqueix la unitat amb el respecte a les diferències . Ens ha de tornar a unir la trobada amb el Jesúshistòric i el Crist de la fe, no amb el Dret Canònic canviant o amb el dogma fixista. Quantsdesencontres al llarg d'aquest segles! Seguim l'impuls de l'Esperit, allò que avui l'Esperit diu a cada una de les Esglésies -com diu l'Apocalipsi- per retrobar-nos en comunió fidel i servidora humil de la humanitat.

ETIQUETES
MIRADA CONFIANÇA VOCACIÓ ECUMENISME UNITAT